

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΤΙΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΣΤΑΥΛΟΙ

Η περιεργή ιστορία τους. Πώς παρή λυγο να γίνεον στέ...Θησείο! Τά πρώτα άλογα και ή πρώτες άμαξες τών Βασιλέων. Ο "Όθων και ή Άμαλία έβριππει. Οι Σταυλοι επί Γεωργίου Α'. Ο γέρο Τσερνόβιτς, σταυλάρχης και κόρης της...Δαλίμα- τικς! Τό έπεισόδιο της Βενετσιάνας φίλης του. Οι Β. Σταυλοι και ή Έπανάστασις τού Γεωδιού, κτλ.

ΚΡΙΒΩΣ έκει όπου κρύφεται τόρα τό πολέμο- φο μέγαρο τού Μετοχικού Τακείου, στην πολιτι- σμένη γωνία τών οδών Σταδίου και Βουκουρε- στίου, πού θμύαιε λιγάκι Παρία, ήταν πού δε- κασιάζε ή άσχημη, ή ακαλαίσθητη μάντρα τών Βασιλικών Σταυλών. Άλλ' ή μάντρα έκεινη είχε την ιστορία της, όπως όλα τά παλαιά χτίσματα της περιόσιας Αθήνας, και άξιζει τόν κόπο να την διηγηθώμε, τουλάχιστον για τούς νεωτέρους τών άναγνωστών μας.

Τό οικοπέδο αυτό άνήκε στο κράτος και είχε παραχωρηθή προσωρινώς στον βασιλέα Όθωνα από τό 1836, για να εγκαταστήση εκεί τούς σταυλούς του. Έπειδή όμως στην Ελλάδα τότε δεν είχε διακριτότητα της...προσωρινότητας, ή προσωρινότης αυτή έκοιτίσθη 80 χρόνια.

Την έποχή εκείνη δεν ήταν άκόμη άπολασσιμένο πού θα χτίζονταν τό Παλάτι. Οι βασιλείς κατοικούσαν από μικρό σπίτι τού Άφθονιού, στην πλατεία τού Κλαυθμόνου, πού άργότερα έχρησίμευε για τη Διεύ- θυνσι της «Διοικητικής Διονημοσίας». Όταν άπεφασίσθη να χτισθί τό Παλάτι, ή πρώτη σκέψη πού γεννήθηκε στο μυαλό τού Γερμανού αρχι- τέκτονος ήταν να γίνη έπίνωσ στην Άκρόπολι, για την άρχαιολογική συνέχισι της βασιλείας τού διαδόχου τού Κόδρου, όπως έγραφαν τότε τ' Αθηναϊκά φύλλα.

Η ιδέα τού Ξένου μηχανικού έγινε μ' ένθουσιασμό άπιστή και έπι- κριότερη ένα μεγαλοπρεπές σχέδιο άνακτόρου, με σπύες και άνδρρα και προστάλια. Ού χτίζονταν δέ κοντά στον Παρθενώνα και, φυσικά, θα έπαιγε κάθε άρχαίο μνημείο τού Γερού Βράχου. Η αλήθεια είνε ότι στην έποχή της Βαυαροκρατίας, προκειμένου περι τό σχέδιου τών Αθηνών, διεπραχθήσαν πολλές ανησυχίες. Τό ζήτημα όμως ήταν ή άπόπειρα να χτισθόν τ' άνακτορα στην Άκρόπολι. Συγγρόνος προέ- κριψε ή ανάγκη να γίνον και βασιλικοί σταυλοι. Ο Γερμανός αρχιτέκ- τονος, λοιπόν, τούς έσχεδιάσε στην πλατεία τού Θησείου. Άν έπισημα- τιστοίτο ή...μεγαλοσύνη αυτή έμπνευσις, τ' άνακτορα θα σκέπταν τον Παρθενώνα και οι σταυλοι τού βασιλέως τό μνημείο τού αρχιτέκ- τονος Μίκωνος, όπου είχε καταστή ή νεκρός τού ήρωος Θησεύς. Εδ- τυγώς, κάποιος από τούς άρχαίους Θεούς είχε, φανερα, διαθέσει μαρμάρω να σκεπταται για τό ένδοξο μνημείο και έφότισε τόν βασιλέα της Βαυαρίας Λουδοβίκο (τόν πατέρα τού Όθωνος) να έπέσει και να ηατωσθή την σχεδιαζόμενη Ιερουσαλήμ. Έτσι τό Παλάτι χτίστηκε έπί- πάνω στο λεγόμενο τότε βρυση της Μουσικονόστρας, και για τούς βασιλικούς σταυλούς παραχωρηθή τό μεγάλο γήπεδο της οδού Σταδίου, πού ήταν και γειτονικό με τό Παλάτι. Τό γήπεδο αυτό περιφράχτηκε με άντρω, μέσα χτίστησαν οι σταυλοι για τ' Όλογα και στο βάθος κάτι μικρά σπύτια για τούς σταυλίτες. Έκει στεγάσθη- καν τά ποδια Όλογα και ή πρώτες άμα- ξες τού βασιλέως Όθωνος.

Στην άρχη άμαξες δεν πήγχαν, για- τί δεν έπαιχαν και δούλοι άμαξήτοι. Οι βασιλείς έπήγχαν στις τελετές και στους περιπάτους των Ξηπτοι. Και οι δύο άγατούσαν την Ιταλία, προσάτων ή βασιλίσσα Άμαλία, πού έπήρε ή λιμ- πόπτερη άμαζία τών Αθηνών.

Ο Όθων — μιμούμενος σ' αυτό τούς αυτοκράτορες της Ρωσίας και της Αύ- στρίας — έδωσε μεγάλη σημασία στη διοργάνωσι της ύπηρεσίας τών σταυλών. Η θέσις τού Σταυλάρχη ήταν ίσως των με τη θέσι, τού Αιδιάρχη, άδιάφορο άν την τελευταία την κατέλαβαν άνδρες διάσημοι, όπως ο Γενναίος Κολοκοτρώνις, ο Νταρμάς και άλλα, ήρωες μά- ρισα τού Άγώνος.

Τά Ιπποστάσια τού πρώτου μας βασι- λέως δεν ήταν πλούσια ούτε σε άριθμό, ούτε σε ούατες αλόγων. Έν τούτοις, είχε καταδικασθή τό όρασιότερο μέρος τού καλύτερου δρόμου τών Αθηνών να στα- νάλη τά λίγα αυτά Όλογα και τούς Βαυα- ρούς Ιπποκόπους. Σημειώσιόν ότι ή οδός Σταδίου, από μιάς άοχης, είχε χτισθί ής ή νεωτερώτερη άσφραία της προ- τευούσης και έπρόκειτο να προσεταθή ως τό Παναθηναϊκό Στάδιο. Έπειτα όμως τό σχέδιο της πόλεως άλλαξε και ή οδός

Σταδίου περιωριστήκε σε όζιακόσια μέτρα, όσο είνε ή άπόστασι από την Όμόνοια ής στην πλατεία τού Νετράτου.

Ο βασιλέως Γεώργιος διατήρησε τούς σταυλούς αυτούς. Έπειδή ό- μως δεν είχε πάντοτε άρμόβη έννοια τών πραγμάτων, για πολλά ετη φανταζόταν ότι τό κεντρο από γήπεδο ήταν άτομική του ιδιοκτησία, κι έμεινε κατάληκτος όταν, με μέρα, ο Θεόδωρος Αηληγιάννης τού άνεκούσισε ότι ή νεκρώσις σκεπταται να μεταφερη σε άλλο μέρος τούς σταυλούς, για να μείνη ελεύθερο τό οικοπέδο και χτισθί εκεί τό σχεδιαζόμενο τότε Μέγαρο τών Δικαστηρίων.

—Πώς ; ρώτησε. Δέν είνε, λοιπόν, δικό μου τό οικοπέδο ; —Έίνε τού κράτους, Μεγαλειότητε, άπάντως, χαμογελώντας έλαφρά ο τούμορφ Κορνήσιος. Και άφοι τόρα χηριάζετε...

—Καλά, καλά, θα σκεφθώ... έλεο ο Γεώργιος, ζαρωόνοντας τα φρέ- δια και παρόντας ίσως όριστά την άπόφασι να πάρη από προη- ποιοργό τόν Αηληγιάννη, όπως και τό έκανε πούλ γρήγορα. (Τά σχε- τικά γεγονότα τά διηγηθήκαμε σε προάμον φύλλο τού «Μουσικήτικ»). Σ' λίγο, λοιπόν, ο Αηληγιάννης έπεςε κι' οι βασιλικοί σταυλοι έμειναν στη θέσι τους.

Ο Γεώργιος Α' και ή βασίλισσα Όλγα δεν άγατούσαν την Ιταλία. Άπόδειξις ότι ο Γεώργιος σπανίως ίππευε, και την Όλγα ποτέ δεν την είδαν οι Αθηναίοι σε άλογο. Κάποτε, πού έγινε στο δάσος τού Τατοίου κοντή της άλεπούς, ή Όλγα δεν θέλησε να λάβη μέρος. Τό βασιλικό ζευγάρι έπήγχαν στις τελετές και στους περιπάτους με α- μάξι. Τό Ιπποστάσιο τού Γεωργίου ήταν φτωχότατο. Μερικά άλογα, πού γεννούσαν ήσυχα, έσέρναν τ' άμαζία τών βασιλέων και τών Πα- λαιανών κρητών. Ο γέρο Τσερνόβιτς ήταν ο ίσούσις Σταυλάρχης, τό- πος σπουδαίος, με τη φανταχτήρη κόκκινη στολή του, πού τη φορούσε στις τελετές, μπάντινος επί κεφαλής της κοπέλης, καιάλλα έπίνωσ σε μια κορυμαμένη φοράδα, πού ο άξιωματικό τού Ίππικού την έλεγαν εϊφώνια επροβιανίνας ! Ο γέρο Τσερνόβιτς ήταν έπισκοπος άνδρας, με κόκκινο πρόσωπο, άπολιπρωτό. Η καταγωγή του ήταν από τη Δαλ- ματία. Στην άοχη έκανε την Αιδιχή τών έμφάνισι χωρίς κανένα τίτλο, άργότερα όμως έπαυσε κάθε χρόνο και από ένα κανονικό τίτλο, και στο τέλος έστρωμάθηκε στον τίτλο του...ζώμητος !

Ο Τσερνόβιτς ήταν ή ψυχή τών Βασιλικών Σταυλών. Ένωσιτα έτι- ή ύπηρεσία εκεί μέσα ήταν άσίμωτη. Τά λίγα άμαζία τού Όθωνος έ- ξεκολλοδοθούν να προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους στη νέα δυναστεία. Μόνον στις μοιχτές της Εξουσιαστηροσύνης τού Γεωργίου άγορήστισε μια χρυσοστόλιστη άμαζια, πολιτευστήτη, άμεταγρήσιμη, πού προσέ- κριτε από τόν καιρό τού βασιλέως Λου- δοβίκου Φίλιππου στο μεγαλύτερο άνα- ζουργείο τού Παρισίου. Ο Φίλιππος δεν είχε προφάσι να παραλάβη και χορ- σιμοποιήση τό χρυσό από άμαζία, γιατί στο μεταξύ, δηλαδή στα 1848, ή επανά- στασις τών Ξεθρόνωνε.

Η πολιτελής αυτή άμαξια κατέληξε τούς Αθηνάους, πού δεν είχαν και πο- λά θέματα τότε. Αιτή άπετέλεσε τόν πολύμο θησαυρό τών Σταυλών και την κριτώτερη φροντίδα τού εκόμητος Τσερ- νόβιτς.

Άλλη ιστορία δεν έχουν οι παλιόι έ- κείνοι Βασιλικοί Σταυλοι. Ο Τσερνόβιτς όμως είχε μερικές σελίδες ρομανικών ειδυλλίων. Στά γεγραμμάτα του έρωτηθήκε μια ξανθή Βενετσιάνη, την έφερε στις Αθήνας και την συντηρούσε όσο τό δυνατό πλουσιώτερα. Ήταν, αλή-θεια, σωστή καλλονή ή νέα αυτή και ο γερνότερος άκόμη την θεωρούνα και άνασθενάριον. Ο Τσερνόβιτς — πού ά- γατούσε και τά γλεντάκια και τό ρετι- νάτο — είχε στενό φίλο τόν Ξηροτάγο- ρο, τόν όνομιστό γλεντιέ και άποκατόδω- χο τού Παλαιού Φαλήρου. Όταν λοιπόν ο Τσερνόβιτς πήγχανε στην Εξόρσιση, πω νοδένοντας τόν βασιλέα, έμπιστευόταν τη φίλη τού Βενετσιάνη στον Ξηροτά- γορο, «γεροντοποιοό» έπίσης και κείνον. Φανεται όμως ότι ο Ξηροτάγορος είχε έπίσης εϊφώσθητη την καρδιά, αντίστοι- την ξανθή Ιταλίδα και έπειδή εκείνη, δεν έδέχετο να προδώση τό φίλο της,

Ο βασιλέως Όθων

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις — πληροφορίες — κεντσομπελίδ)

γνωστός Γάλλος σκηνοθέτης Άντρέ Ύργον αποχώρησε να γυρίσει ένα φιλμ, με τίτλοσι παρόμοιη από την «Αφροδίτη», το περίφημο υποστόμημα του Πιέρ Λουί, που είχε μεταφοραθή και στη γλώσσα μας. Το νωριότερα «Έξοτεράδια» του φιλμ αυτού θα γυριστούν στην Ελλάδα. Ο κ. Ύργον σκοπεύει — όπως δήλωσε στο συντάκτη ενός Παρισινού κινηματογραφικού περιοδικού — να γυρίσει στην Ελλάδα, συνοδευόμενος από τους πρωταγωνιστές και από επιτελείο τεχνιτών, τον προσεχρή Ιούλιο ή Τοίλιο.

«Αν μάλιστα αποφασίσει και ο Γερμανός σκηνοθέτης Πάπιστ να πραγματοποιήσει ένα παλαιό του όνειρο, να γυρίσει δηλαδή ένα φιλμ με θέμα τη ζωή του Περιοκλέους και της Ασπασίας και με κεντρικό την ανέγερση της Ακροπόλεως, τότε η Ελλάδα θα γίνει κέντρο διεθνούς κινηματογραφικής ανίθεως.

«Ένα βραδύ απόγευμα συνέβη τελευταία στον σηματοδότη του Γάλλου «Έξεν-ρεμισέ» Λεφρέβρ, τον πρωταγωνιστή του «Έξατομογράφου» και άλλων χαριτωμένων κωμωδιών.

Ένώ έκανε ένα περπάτο, σε μία έρημη τοποθεσία, με το άλογο του, ξαφνα έπεσε κάτω και γλίτρησε μάλλον σοβαρά στο κεφάλι. Όταν ο Λεφρέβρ συνήλθε, είπε στους φίλους του, που έτρεξαν να τον δουν, ότι το άλογο τον τόν έβριζε κάτω απ' άπότομα πρόματα, που έκανε. «Απότομα, πιθανότερο φαινεται ότι ο «Έξεν-ρεμισέ», ο οποίος είχε δείξει τελευταία άνησυχία για σωματικά νευρολογικά διαταραχές, θα ένοικισε δυνατή κλίνη, ενώ βρισκόταν στ' άλογο του, και θα έτεσε μόνος του. Την ύπόνοια αυτή την στηρίζουν οι φίλοι του και στο ότι συνέβη πολλές φορές στον σηματοδότη ήθεοποι να πέση κάτω, χωρίς λόγο, ενώ περπατούσε και στο δρόμο, εξ αίτιας της μεγάλης νευρολογικής ταραχής, που τον πλάει ξαφνακά.

«Ο Μουσολίνι αποφασίσε σοβαρά να πρωτοστατήσει σε μία κίνηση, με σκοπό την ένισχυση του Ιταλικού κινηματογράφου. Διέθεσε, λοιπόν, ένα μεγάλο κονδύλι για την άνέγερση μεγάλων στούντιο έξω από το Μιλάνο, με όλες τις τελευταιομημένες μηχανικές εγκαταστάσεις, κατὰ τὸν Αμερικανικό πρότυπο.

Την έπιτυχία του σχεδίου του αυτού, ο Ντοπίτες στηρίζει κυρίως στην Φραντζέσκα Μπερτινι, την βασίλισσα του πρωτολεικού παγκοσμίου κινηματογράφου. Και η αλήθεια είναι πως η μεγάλη αυτή γύριση εξακολουθεί να διατηρηται πολύ καλά, παρά την προχωρημένη ηλικία της. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι έχει μια φωνή βαθειά και μελωδική συγχρόνως, μία φωνή που θα την βοηθήσει πολύ να έπιτύχη στον φιλοτιμώτατο κινηματογράφο. Το Ιταλικό περιοδικό, από το οποίο παραλαμβάνουμε αυτές τις πληροφορίες, προσθέτει και την παρακάτω λεπτομέρεια, για να δείξει τη ζοηρή έντιμότητα προξενεί η παθητική φωνή της Φραντζέσκας :

«Ο κ. Μουσολίνι δέχθηκε τη θεία καλλιτεχνικά στο γραφείο του, η ώρα τέσσερες τὸ απόγευμα. Και ως τις έννητά τὸ βράδυ την άκουγε να τὸυ εκθέτει τα σχέδια της για τὸ μέλλον, χωρίς να τὸλαμ να την διακόψη ! «Ο άνθρωπος, ο οποίος δέν άφιερωμένη ούτε και για την πιο σοβαρή εργασία πάνω από ένα τέταρτο της ώρας, άκουγε πέντε ολόκληρες ώρες την μεγάλη Φραντζέσκα, μεθυσμένη.

ο Σηροτάγαρος — παρ' όλη την ηλικία του — έκανε απόπειρα να την καταπνήσει δια της βίας, Ένα θερμο θερινό βράδυ, στο Παλαιό Φάληρο, όπου η όφρα Βενετσιάνια παραθέριζε ! Έκείνη έπιπνε τις φωνές, μαζετινκε κόποις, ψαράδες, βαρκάρηδες, και ο γέρο-ότινους άναγκάστηκε να τὸ βάλει στα πόδια, για να γλιτώσει από τὸ ξύλο. «Έγινε όμως σάνδαλο και για πιο πολύ καιρό οι τότε μικροί κοσμοπολίτες άποχολάζαν τὸ εθνικό έπαισόδι.

«Όταν ο Τσέρνοβιτς ξαναγύρισε από τὸ ταξίδι του, έμαθε τὸ γεγονός και έγραψε ένα υβριστικό γράμμα στον κερδοθήτη φίλο του. Ήταν όμως περιφρανος για την πίστη της Ιταλίδας Γλυκερίας του. Και με τὸ αίσθημα αυτό άφησε τον τελευταίο στεναγμό του, ο Σταυλόζης με την κόκκινη στολή και τις άσπρες μπαγιέτες...

«Από τον καιρό της Έπαναστάσεως του 1909 είχε αποφασισθή να μεταφερθούν άλλοι ο Βασιλικό Στάδιο. Η απόφασις όμως πραγματοποιήθηκε 14 χρόνια άργότερα, κι έτσι χτίστηκε τὸ μεγαλοπρεπές θέατρο, που άποτελεί ιδιοκτησία των άποστράτων αξιωματικών και άλλων συμπληρώνεται με νέες οικοδομές, κινηματογράφους, θέατρα κλπ.

νος από τη μουσική της φωνής της !...».

Πάντα υπερβολικοί θα είναι οι φίλοι μας οι Γαλλοί !..

Ένα χαριτωμένο έπαισόδι συνέβη τελευταία στον Κλάρε Γκζέμπλ. Ένα βράδυ, ενώ έπιπανε σ' ένα κατά το Χόλλυγουντ, συνοδευόμενος από μερικούς φίλους του, είδε ξαφνακά μία όφρα καπέλλα, που καθότανε μόνη της σ' ένα τραπέζι, να σκρινότανε όφρα, να τρέχει κοντά του, να τον άρπαζάει και να τον φιλήει παρόμοια στα μάτια και στο στόμα, φωνάζοντας :

— Άγατημένη μου Κλάρε ! Τι έγινες τόσο καιρό ; Γιατί δέν έρχεσαι να με δής ; Γιατί με κάνεις να βασανίζομαι μακριά σου ;

Οι φίλοι του Γκζέμπλ και όλοι οι πελάται του κέντρου χωρογέλασαν διακριτικά. Ο Κλάρε ήταν, βλέπεται, τόσο γνωστός για τις άμετρητες έρωτικές έπιτυχίες του ! Μα ο καλλιτέχνης, άντι να ένδοξασθή με τις θερμές εκδηλώσεις της όφρας καπέλλας, την κίταζε, άπειναιτίας, με μάτια όδονόητα από τρώμα και καταπλήξη.

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, τραύισε τέλος, αλλά... μου φανίεται πως δέν έχω την τιμή να σας γνωρίσω !..

Η όφρα καπέλλα άρχισε τότε να κλάει σπαρακτικά.

—Κάνεις πως δέν με ξέρεις ; φώναξε, άνάμεσα στα δάκρυά της. Αημόνησε, λοιπόν, τόσο απότομα τους όρκους σου και τὸ φιλάει με ; Και η φίληρ του Κλάρε, αφού τὸυ έκανε φιλικά παράνοια για την άχαροεπίσμη διαγωγή του, ξεπλήρωσε φαρδιά-πλατιά στο πάτομα, λιπόθυμη !.. Ο Κλάρε Γκζέμπλ φανίονε σαν άποβλακωμένος από την κατάπληξη του...

Τὸ κωμωστικό αυτό διεκδικηθή ύστερ' από δύο μέρες, όταν ένας γιατὸς παρουσιάστηκε στον καλλιτέχνη για να τὸυ εψηήσει συνθήκη με μόνος της οικογενείας της καπέλλας, για τὸ διέδοξο έξοικο έπαισόδι. Και τότε μονάχα ο Κλάρε πληροφορήθηκε ότι η φίληρ του ήταν μία ψηροαθή, η όποία είχε έρωσική δλων τῶν γνωστων «Έξεν-ρεμισέ» του κινηματογράφου... με τὴ φαντασία της — αλλά και με τὸν έντασι, ώστε να θεωρή τὸ δνειροπόλημα της πραγματικότητα.

Η Βενετιάνη του κινηματογράφου και του θεάτρου Σπινελλά

«Έν συνεχίσει τὸν όσον γράφμας στο περασμένο μας φύλλο, σχετικά με την κατάπνοση του Κόνραντ Φάιτ, πληροφορούμεθα συμπληρωματικά από ένα Γερμανικό κινηματογραφικό περιοδικό, ότι ο μεγάλος τραγωδός παρουσιάστηκε τελευταία σ' έναν έπιτορο χειρογράφου και τὸυ πρότεινε να τὸυ ποιήσει μερικά από τα γράμματα, που έλαβε από διάφορες γυναίκες, τραγικά έρωστικώς μαζί του, κατὰ τὸ διάστημα της ένδοξης καλλιτεχνικής του σταδιοδρομίας.

Ο έπιτορος άγόρασε πράγματι αυτά τα γράμματα, για ένα κομμάτι ψυχομ, και τὰ έπέστειρε άμέσως στις άμυαλες γυναίκες, που τὰ έστειλαν στον καλλιτέχνη, άποφασίζοντας βέβαια ν' άνακοινώσει τὰ όνόματά τους. Τὸ μόνο που είπε στους δημοσιογράφους, ήταν ότι μερικά από τα γράμματα αυτά φέρουν την υπογραφή γνωστοτάτων κυριών της διεθνούς άριστοκρατίας και ότι μεταξὺ τῶν έπιστολογράφων υπάρχουν και πολλές που άνήκουν σε βασιλικές οικογένειες...

Και τὰ γράμματα αυτά άναγκάστηκε ο πενόμενος σίμηρα Κόνραντ Φάιτ να τὸυ ποιήσει, άδιαφορώντας αν θα έξέθετε την ιστόλην γυναίκων, που έκαναν την άφροσύνη να τὸυ εκδηλώσουν άπερίφραστα τὸ θαυμασμό τους, για ένα κομμάτι ψυχομ !

Η έπιτυχία του φιλμ «Παρθένες με Στόλη», στο όποιο μās άπεκαλήθη τὸ καταπληκτικό ταλέντο της Λοροθόδης Βίρ, έκανε τον σκηνοθέτη Κάρολ Φρόλιχ ν' αποφασίσει να γυρίσει μία παραλήπια ταινία, με τὸν τίτλο : «Άγόρια με Στόλη». Η ύπόθεσις της ταινίας αυτής θα επιυλισσεται σ' ένα Άγγλικό Πανεπιστήμιο, χωρίς την παραμικρή σκιά... γυναικός !

«Απότομο, η προσημοποίησης του φιλμ αυτού συναντά μεγάλες δυσχέριες, επειδή τόσο η Γερμανική, όσο και η Άγγλική κυβερνήσεις, είδοποίησαν τον Κάρολ Φρόλιχ ότι δέν θα έπιτρέψουν την προβολή τὸυ έργου του, με τη δικαιολογία ότι, αφού η ταινία τών «Κοριτσιών με Στόλη» είχε πολλές σκηνές παρθεύρησιμης, τὸ καιρό αυτό θα προχωρούσε περισσότερο στη δεύτερη ταινία τών «Άγοριών με Στόλη».

Ο Λιούις Στόν, ένας από τους πιο μεγάλους αλλά και πιο παρθεύρημένους συγχρόνως ήθεοποις του κινηματογράφου, συνέβηλερ μ' έναν Αμερικανικό έδατοκό οίκο για να γράψει την Αύτοβιογραφία του. Όταν θα κυκλοφορήσει τὸ βιβλίο αυτό, θα φροντίσουμε να τὸ προμηθεύουμε και να μεταφρασομεται τὰ κυριότερα κεφάλαιά του. Για την όφρα, σās πληροφορούμε ότι, όπως και ο άλησιώτητος Μίλτον Σίλς, έτσι και ο Λιούις Στόν, πριν γίνει ήθεοποις του θεάτρου και του κινηματογράφου, ήταν καθηγητής της...Λατινικής Φιλολογίας !..